

SOBIRANISME PARTICIPATIU

● **Amb el PSOE es pot obtenir un reconeixement de la pluralitat nacional satisfactori per a Catalunya**

PERE ESTEVE

CONSELLER DE TURISME I SECRETARI DE CATALUNYA 2003

Per als que ens movem en el camp nacionalista, des de l'independentisme fins al catalanisme sincer --un espai que avui dia en el marc europeu anomenaríem sobiranisme català--, el balanç que podem fer dels anys transcorreguts des de la transició no és gaire bo. Els resultats han estat insuficients en el camp del poder polític real i els recursos públics, encara que positius en altres aspectes com la institucionalització o la llengua. No obstant, en conjunt, són clarament insuficients, i aquest fet ha portat una àmplia majoria de l'espectre polític català a començar a parlar de la necessitat d'una segona transició, de plantejar un nou Estatut, de revisar el sistema financer i de parlar de canvis en el marc constitucional.

EN AQUESTS moments, el debat es torna a centrar en la relació Catalunya-Estat espanyol. Han passat a segon terme algunes alternatives, com la vana esperança que Europa resolgués el tema nacional i pogués ser una Europa dels pobles, però Europa continua sent --encara més amb la nova *pseudo-Constitució*-- una Europa dels estats. D'aquí ve la meva posició a favor del *no* al referèndum. Però la via europea no era l'única en què podíem tenir esperança. També han perdut valor les apostes de sectors nacionalistes moderats i socialistes que proposen limitar-se a gestionar bé el que tenim i no mirar cap a l'exterior. Aquesta idea, de la qual no estic en contra com a principi (s'ha de gestionar bé el que es té), és nefasta com a via política principal, a més a més de ser provinciana i injusta.

Catalunya no pot renunciar a la seva sobirania. Estem d'acord que aquesta aspiració política no pot anar deslligada del concepte de solidaritat. El nostre esforç és comparable al d'un atleta a qui se li demana que corri amb els braços lligats --6.000 milions d'euros de dèficit en infraestructures...--, i que ho compensi amb les seves condicions, preparació i imaginació. Repeteixo: demanar això a un poble és tractar-lo de tonto, a més a més de ser injust. Per tant, la via Estat passa perquè Catalunya parli amb Espanya i negociï amb qui ostenti el poder polític, és a dir, el PSOE o el PP, i en algun aspecte amb tots dos. No hi ha altres opcions.

En el món sobiranista hi ha diverses opinions sobre el que representen PSOE i PP. Des dels que afirmen que són el mateix fins als que alberguen l'esperança que amb el PSOE es pot aconseguir un raonable reconeixement de la pluralitat nacional en termes satisfactoris per a Catalunya. El meu punt de vista respecte a la present legislatura --és a dir, al PSOE--, és optimista amb reserves. Crec que en relació amb aquest tema, amb el PP ens movíem en el terreny de la *impossibilitat* i que amb el PSOE ens movem en el de la *possibilitat*. Conceptualment, el canvi és copernicà. Jo sóc optimista perquè la política, en democràcia, és el camp de la possibilitat.

COMPARTEIXO la idea de passar de la reivindicació limitada a la cooperació, i com a conseller del Govern considero que si seguim aquesta línia tindrem la capacitat d'oferir als ciutadans resultats positius. Naturalment, em preocupa que els temes nuclears no es resolguin, i els resumeixo en dos: el poble català com a subjecte de sobirania i la capacitat de Catalunya de disposar dels recursos públics que genera. No tinc cap dubte que Catalunya ha d'aparèixer en tots dos amb la seva màxima força.

Els polítics hem de comptar amb la societat, i això avui, més enllà de les campanyes i les paraules, no és obvi. Els partits polítics tenen la seva legitimitat representativa, però no estan superant la seva distància amb la ciutadania, ni sembla que en els respectius congressos que han des- envolupat en els últims mesos aquesta hagi estat la prioritat. Els partits continuen donant prioritat a l'elector més que al ciutadà, la societat més com a mercat electoral que com a espai de participació. Els últims congressos dels partits celebrats en l'últim any han ignorat que el màxim estímul al debat democràtic, especialment des de l'11-M, és el produït com a conseqüència d'un criminal atemptat. S'ha ignorat també que el carrer es va omplir fa 15 mesos per una voluntat popular d'oposició a una altra situació límit --la guerra--, manifestació no protagonitzada pels partits polítics.

Alguns estem intentant obrir espais en aquest sentit. A Catalunya 2003 ho fem en col.laboració lleial amb ERC per enfortir aquest espai sobiranista que vagi directe a la debilitat política acumulada durant anys d'oasi mal entès. Catalunya té la possibilitat d'estimular la participació i ho hauríem d'aconseguir sense fer referència a situacions límit; això sí que és l'oasi ben entès.